

treball

**Proletaris
de tots
els països:
uniu-vos!**

SETMANAL

Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 455

Barcelona, 15 de novembre de 1.976

Preu: 10 pessetes

La jornada del dia 12

UN COP DE PUNY A LA REFORMA

Més de 430.000 participants a la jornada vaguística del dia 12 a Catalunya i més de 2 milions a tot Espanya: heus aquí el primer balanç d'una jornada de combat que marca una fita i que ha assolit un nivell sense precedents de la Guerra Civil ençà.

L'amplitud dels resultats té una dimensió més gran que la indicada per aquestes xifres si tenim en compte les condicions d'il·legalitat en què la vaga ha estat convocada, la duresa de la repressió i la gravetat de les amenaces. Els treballadors tenen, doncs, raons de sobra d'estar contents.

Pel caràcter unitari -per primera vegada des de la guerra- de la crida, el 12 de novembre és una fita, també, en el camí de la unitat de la classe obrera i posa de manifest la capacitat de

convocatòria de l'oposició democràtica (de l'oposició sindical en aquest cas) quan abandona sectarismes i s'uneix. Aquells que, invocant posicions més "revolucionàries", s'han girat d'esquena a l'acció hauran de reflexionar seriósament sobre la seva actitud.

El comportament pacífic, conscient i responsable dels vaguistes serà també un factor que jugarà un paper en la situació política, treient pretextes als qui estan interessats a alimentar un clima de "catastrofisme" per tal de "de

mostrar" que els pobles hispànics són ingovernables i no mereixen res més que garrot. Una valoració completa de la jornada haurà d'incloure no sols les accions efectives sinó també els múltiples pronunciaments i adhesions de col·lectius de treballadors (com els del Metro de Barcelona) que han trobat obstacles repressius insuperables per anar a l'acció. Cap d'aquests obstacles no s'ha traduït, però, en reaccions crispades o violentes.

Una tal serenitat no s'ha de confondre amb feblesa. Si una cosa és certa, avui, és la massiva voluntat de la classe treballadora (i d'altres sectors populars: no menystinguem els tancaments de comerços i les actituds dialogants de força empresaris) de replicar amb decisió a les mesures arbitràries del govern, de lluitar resolutament pels seus drets econòmics, socials i polítics.

Així, el 12 de novembre s'inscriu

(Passa a la pàgina següent)

El desplegament de forces no impedi l'acció de més de dos milions de treballadors.

**NO AL REFERENDUM
FRANQUISTA**

pàgina 7

(Pàgines 4, 5 i 6)

PROCESSAT PEL T.O.P.

El company Gregori López Raimundo ha estat processat pel T.O.P. El secretari general del PSUC havia de dipositar aquest matí una fiança de 200.000 pessetes per a la seva llibertat provisional. Davant aquest fet, el Comitè Executiu del PSUC fa públic el següent comunicat:

"El Comitè Executiu del PSUC, davant el processament de Gregori López Raimundo, secretari general del Partit, pel Jutjat d'Ordre Públic, acorda el pagament de la fiança de 200.000 pessetes exigida i invita les organitzacions, militants i amics del Partit a contribuir econòmicament a la recapta urgent d'aquesta quantitat com a expressió concreta de solidaritat envers el nostre Partit i molt especialment envers el seu secretari general".

El processament de Gregori López Raimundo demostra un cop més la contradicció entre les promeses reformistes del govern i les seves actituds repressives així com la seva política discriminatòria respecte als comunistes i altres forces de l'esquerra. I planteja de nou l'exigència de l'amnistia total i de les llibertats polítiques sense exclusions.

GREGORI LOPEZ RAIMUNDO A DIARIO DE BARCELONA

LA VEU PACTANT ÚNICA

El DIARIO DE BARCELONA d'ahir publicava a la secció "El Parlament de Paper", una enquesta sobre "quines són les condicions mínimes i necessàries que s'han de donar perquè existeixi una veu pactant única per a Catalunya?"

Gregori López Raimundo, secretari general del PSUC, respon així a la pregunta:

"La veu pactant única ha de tenir entre d'altres, les característiques principals següents:

a) Ser representativa de la totalitat o de la gran majoria de les forces polítiques i socials catalanes.

b) Defensar un programa que respongui als interessos de Catalunya i coincideixi amb els de la democràcia espanyola.

c) Propugnar l'articulació dels organismes democràtics de tot Espanya en una Plataforma Única.

"La 'veu pactant única' hauria de representar, per tant, el CFPC, l'A.C. i els partits, moviments i entitats que no formen part d'a-

quests organismes, però que desitgen l'autogovern per a Catalunya i la democràcia per a tot Espanya. Hauria de comptar a més amb el suport tàcit o explícit de la jerarquia eclesiàstica catalana, dels Col·legis Professionals i les Associacions de Veïns que no formin part de l'Assemblea de Catalunya, de l'Omniun Cultural, del Congrés de la Cultura Catalana i d'altres entitats i moviments que, tot i que no desenvolupin una activitat política directa, es manifestin en favor d'un canvi democràtic que inclogui la recuperació de l'autonomia catalana i de la democràcia per a tot el conjunt dels pobles d'Espanya.

"Referent al programa, existeix ja una coincidència essencial entre el CFPC i l'AC que hauria de tenir com a base i punt de partida la restitució dels drets i institucions configurats en l'Estatut Autòmic de 1.932, el qual es podria aconseguir que fos acceptat per tots els grups que es van unir a la Comissió 11 de Setembre, i personifica a nivell popular el crit "Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia".

"Les dificultats existents per tal d'arribar a la "veu pactant única" no es deriven principalment de divergències sobre l'objectiu a aconseguir, sinó de rivalitats resultants de l'ambició de certs partits -o dels seus líders- per assegurar-se l'hegemonia en el procés de canvi i en el futur règim autòmic. Per aquesta raó, malgrat la coincidència dels respectius programes, no hi ha acord entre el CFPC i l'AC per negociar conjuntament amb l'oposició de la resta d'Espanya. Aquest desacord no es produeix de fet entre Consell i Assemblea, sinó entre els partits components del Consell, alguns dels quals no volen que l'Assemblea de Catalunya participi en la negociació amb l'oposició espanyola perquè reforça les posicions més radicalment rupturistes i democràtiques.

"Una dificultat més per arribar a la 'veu pactant única', originada també per ambicions partidistes, es deriva de l'intent de fer-ne centre i portaveu el President de la Generalitat a l'exili, Sr. Tarradellas, que propugna la negociació separada amb el Govern Suárez i s'oposa a l'articulació de l'oposició catalana amb les forces democràtiques de la resta d'Espanya.

"Com se sap, el PSUC s'oposa a que el Sr. Tarradellas es barregi en l'acció concreta dels partits i s'hi interfereixi fins que arribi el moment de constituir el Govern Provisional de la Generalitat, ja que suposa un seriós obstacle per arribar al Pacte Català i a l'acord de l'oposició de tot Espanya que són indispensables perquè hi hagi ruptura a escala espanyola i recuperació de l'autonomia de Catalunya".

un cop de puny a la reforma

(Ve de la pàgina anterior)

dintre del marc de l'oposició obrera a la política econòmica del govern Suárez. Aquesta gran batalla posa els treballadors en millors condicions per donar d'altres cops contra els qui pretenen de carregar sobre les seves espatlles les conseqüències d'una crisi de la qual no són responsables. I contra la pretensió reformista de marginar del procés de canvi les forces del treball, les més dinàmiques de la societat. La jornada és, doncs, un argument de pes a favor de la ruptura: recorda als refor-

mistes que hi ha a l'Estat espanyol milions de ciutadans no disposats a romandre com a espectadors passius en els propers episodis de la nostra història. Els qui pretenguin acollir-se als oferiments del govern a fi d'impedir als treballadors la conquesta dels seus drets, la garantia de la llibertat i el protagonisme que els pertoca, han d'adonar-se de l'estat d'ànim de milions de treballadors, de la seva determinació i el seu desig de canvi, que la gran jornada del 12 de novembre expressa.

DESPRES DE LA GRAN JORNADA DEL DIA 12

ASSEMBLEA HISTÒRICA

L'èxit extraordinari de la jornada del 12 ha reforçat la importància de la Primera Assemblea General de la Confederació Sindical de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, celebrada a Barcelona dos dies després.

Celebrada encara a la clandestinitat, ha comptat amb la presència de Nicolás Sartorius, del Secretariat de la General de CC.OO., i de delegacions del País Valencià i Euskadi, de la SOC, de la CGIL de Torí, d'advocats laboralistes i del Gabinet Tècnic de CC.OO. a Catalunya.

Van ser presentades cinc ponències, i sotmeses a votació. Per part del Secretariat, Cipriano García en presentà una sobre la situació política, Josep Tablada sobre les característiques del sindicat de CC.OO. i Francesc Frutos sobre la construcció del sindicat de CC.OO. i el camí cap al Congrés. Rafael Gisbert i Josep Molins van presentar les altres dues ponències, de caràcter global.

Els representants elegits als rams i a les comarques van informar breument del dia 12 i dels progressos en l'afiliació i organització del sindicat de CC.OO.

Un clima d'entusiasme va dominar l'acte, en particular quan el company Sartorius va dir que les forces polítiques i el govern haurien de tenir en compte la jornada del 12 com a demostració del que és, del que vol i del que pot la classe treballadora. Va insistir en la necessitat de "lluitar i organitzar-se, organitzar-se i lluitar", en front de la reforma, "que porta a dins un punyal contra els treballadors: la reforma sindical, l'atomització de les organitzacions obreres i el robatori del patrimoni sindical". Reforma que no és la solució, sinó al contrari: la manera d'evitar la solució dels problemes del país, que exigeixen la llibertat.

Tant a les ponències com a les successives intervencions es posà de manifest el caràcter del Sindicat de Comissions Obreres que es vol construir. Unitari, van sovintejar els crims d'"unitat" -, democràtic, i independent, de classe, que sàpiga recollir la tradició assembleària de Comissions Obreres. També va haver-hi unanimitat quant a la necessitat d'anar a la construcció del Sindicat de CC.OO. i al seu Congrés Constituent, sense que això vulgui dir renunciar al Congrés Sindical Constituent del Sindicat Unitari, que només serà possible amb la llibertat. I per aconseguir la llibertat, el sindicat de CC.OO. serà arma fonamental.

Les votacions van donar a les ponències presentades pel Secretariat una àmplia majoria, sempre superior al 80 per cent del total de vots.

En la foto de TREBALL, un moment de l'Assemblea de la CONC, celebrada ahir.

Les propostes d'organització del Secretariat i de la Permanent fetes per l'Agustí Prats van ser també aprovades per aquesta majoria, igual que la designació de Josep Lluís López Bulla com a Secretari General de la Confederació, que, juntament amb en Josep M. Rodríguez Rovira, s'afegirà a la delegació catalana a la General de l'Estat.

Va cloure l'acte -que va mantenir unes 800 persones en un clima intens d'eufòria i entusiasme- el recent nomenat secretari general, López Bulla, que va denunciar la discriminació contra les CC.OO., tot demanant la dimissió del Govern. Després de valorar positiva-

ment la jornada del 12, subratllà la importància de la construcció del sindicat de CC.OO. i del procés d'afiliació, que hauria de ser, va dir, de centenars de milers de treballadors a Catalunya. Plantejà la necessitat de lluitar per la ruptura, contra la reforma que vol imposar el govern. I després de saludar el poble xilè i el saharà, així com tots els pobles oprimits del món, acabà destacant els objectius de pau, progrés social i acabament de l'explotació de l'home per l'home.

ANTONI FERRER

AL ACABAR LA VAGA DEL PERSONAL NO DOCENT

CLAUSTRE DEMOCRÀTIC

El PND de la Universitat de Barcelona ha decidit, en l'assemblea de l'onze de novembre, acabar la vaga que ha durat dos mesos. La unitat del personal no docent, la seva combativitat i la capacitat de negociació de la comissió del PND han estat els factors més importants en l'obtenció de l'objectiu mínim que consistia en conservar els mateixos sous que en el darrer curs. La vaga ha acabat, però el conflicte no ha estat solucionat. El PND de la Universitat segueix cobrant uns sous baixíssims i està en una situació administrativa i laboral incerta. Una Universitat oberta, en funcionament, amb la presència dels estudiants, pot ser un marc més apropiat per a la lluita reivindicativa del personal no docent.

El conflicte del PND ens permet de treure'n diverses ensenyances: en primer lloc, la irresponsabilitat i la indiferència de les autoritats acadèmiques i ministerials. Mentre aquí estàvem en el punt àlgid del conflicte i es reclamava la presència del ministre, ell es passejava per Nigèria i el director general d'universitats, el governador civil i els ministres Osorio i Martín Villa conspiraven els uns contra els altres per tal d'evitar, amb "arguments" diversos, que a la Universitat de Barcelona es pogués iniciar un procés constituent que portés aviat a l'elecció democràtica d'un rector amb un programa mínim d'alternativa. En segon lloc, el ministeri i el governador van intentar donar una sortida al conflicte, quan va sorgir, d'una assemblea de professors numeraris i no nume-

raris, un embrió d'alternativa democràtica per al govern de la Universitat. En tercer lloc, aquesta lluita ha demostrat, una vegada més de manera ben palesa, la coincidència d'objectius del PND, els professors i estudiants entorn d'una Universitat autònoma, catalana i democràtica. Finalment, si bé cal que la Universitat jugui un paper important en la ruptura -i en aquest sentit, els aturs totals de l'Autònoma i la Politècnica el dia 12 en són un bon exemple- i que a més s'hi concreti millor una alternativa a mig termini -i d'aquí la convocatòria del 3er. Congrés Universitari Català-, és fonamental en aquest moment posar dempeus un vast moviment per la salvació de la Universitat. Si, en aquest sentit, els moviments de professors, estudiants i PNDs no situen en les juntes de govern equips d'homes elegits amb un programa discutit a les assemblees, el propi funcionament de la Universitat estarà constantment amenaçat per l'actual política ministerial.

El que cal és obrir un procés de discussió que ens porti a la convocatòria de claustre. En els darrers dies la conspiració de què parlàvem ha esclatat, i el Ministeri, sense consultar l'opinió de tots els estaments de la Universitat, ni tan sols la de la seva Junta de Govern, i només amb el vot d'altres quatre degans, ha nomenat el professor Jiménez de Parga rector de la Universitat. De moment els PND i els estudiants s'han manifestat contra aquesta fórmula des del mateix nomenament i fins i tot des d'abans.

J.R.L.

LA VAGA EN XIFRES

CATALUNYA

"Província"	Total de vaguistes	%sobre assalar.
Barcelona	392.552	31,40
Lleida	4.150	9,00
Girona	10.760	12,63
Tarragona	24.015	37,00
Total	431.477	30,80

PROVÍNCIA DE BARCELONA

Ram	Obrers en vaga	%sobre el ram
Construcció	109.525	85,23
Metall	109.009	43,06
Alimentació	5.070	7,74
Fusta	6.121	
Transport	7.112	
Aigua, Gas, Elec	14.770	97,6.
Tèxtil	34.246	21,1
Assegurances	3.700	
Arts Gràfiques	12.304	28,3
Banca	9.130	27,5
Ensenyament	3.100	
TAP	4.861	
Port, Duanes, Consignataris	7.300	
Sanitat	2.400	
Ofic. i despatxos	680	
Diversos no especificats	63.224	
Total	392.552	31,40

BARCELONA CAPITAL

Ram	Obrers en vaga	Percentatge
Transport	6.150	2,78
Aigua, Gas, El.	13.260	6,01
Assegurances	3.500	1,54
Fusta	4.000	1,81
Tèxtil	7.370	3,34
Metall	62.804	28,48
Petits Tallers	3.350	1,51
Alimentació	3.000	1,36
Ensenyament	2.045	0,92
Construcció	80.000	36,28
Port, Duanes i Consignat.	7.300	3,31
Sanitat	1.800	0,81
TAP	4.861	2,21
Ofic. i despatxos	481	0,21
Banca	8.100	3,67
Química	7.132	3,23
Arts Gráf.	5.344	2,42
Total	220.497	100,00

Font: Gabinet Tècnic de la Confederació Sindical de la C.O.N.C. (Les xifres són sense comptar els estudiants ni les petites empreses comerços)

A Catalunya, prop de 430.000 treballadors van participar el passat dia 12 a la vaga, dels quals 220.000 a Barcelona ciutat. Tots els rams, totes les comarques, en una o altra mesura, s'han incorporat a les accions que arreu de Catalunya ha portat a terme la classe treballadora seguint la crida unitària de les cinc centrals sindicals catalanes.

L'aspecte més remarcable és la generalització de les accions arreu de Catalunya i de l'Estat espanyol. El govern havia decidit d'antuvi que la jornada seria un fracàs, i va preparar unes xifres de vaguistes que no tenien res a veure amb la realitat, alhora que feia pujar la borsa en un intent de mostrar que "res no havia passat". Però el tret s'ha tornat contra ell; els més de dos milions de parats han demostrat que sí que havien passat coses, i la pujada de la borsa queda com una ridícula maniobra del maquiavelisme de via estreta de Martín Villa. La informació que els mitjans oficials han anat donant ha estat un altre exemple d'aquest fracàs governamental: els dos-cents mil a tot l'Estat espanyol que la TV va donar a migdia es van convertir en més de cinc-cents mil a la darrera informació de la nit. I fins i tot el to en donar la notícia va anar canviant, fins a reconèixer al final del dia que "alguna cosa havia passat".

A nivell de Catalunya, la maniobra ha estat la mateixa. Segons el Govern Civil, 200.000 és la xifra de treballadors en vaga, mentre que la xifra real sobrepassava els 400.000. Tampoc a Barcelona "no ha passat res", com ho demostren la SEAT, PEGASO, MAQUINISTA, LAMPARAS 2, MEVOSA, per parlar només d'algunes de les grans empreses del metall que han participat, tota la plantilla, a la vaga de 24 hores. La HISPANO OLIVETTI ha estat capaç de trencar el pacte social que un dia s'havia signat i ha protagonitzat una de les accions més massives i importants del metall a Barcelona. El metall, juntament amb la construcció, ha estat el ram on més treballadors han donat suport a la vaga. Aquest darrer sector, la construc-

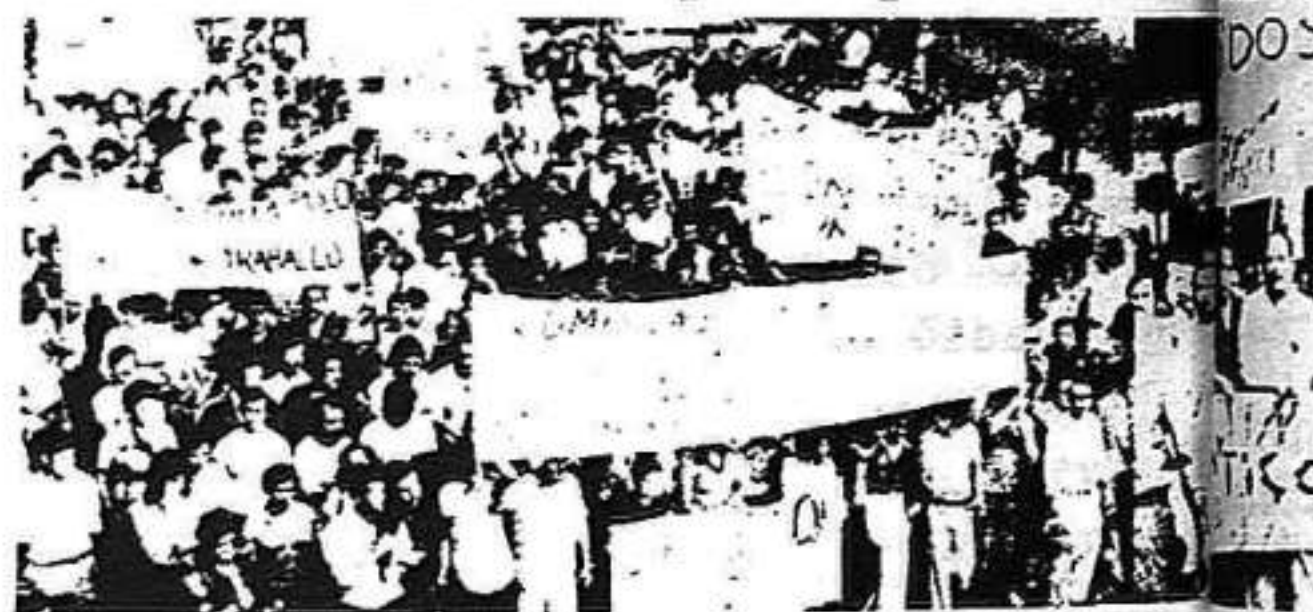
la jornada

ció, ja havia demostrat en altres lluites com sabia coordinar els seus esforços a nivell de tot l'Estat. Però el metall, estat la primera vegada a la seva història que demostra de forma unida la seva força i obre el camí a noves experiències a tenir en compte i a impulsar en l'esdevenidor. I no solament per la participació decisiva de les grans empreses, sin-

UNA

també, com a molts altres rams, per la tensió de la vaga a les petites i mitjanes -la majoria no comptabilitzades- les xifres que es donen-, moltes d'elles amb un nivell baix d'organització sindical però tremendament sensibilitzades la crida unitària de les centrals contra la política econòmica del govern, l'amnistia i per les llibertats polítiques i sindicals.

Però al costat del metall i de la construcció, altres sectors han anat massivament a la vaga: Aigua, Gas i Electricitat, que només a Barcelona ha representat més de 13.000 treballadors parats, quals cal sumar els d'aquest sector a les altres parts de Catalunya. Els treballadors de l'Administració Pública que, a partir d'assemblees, han demostrat el seu suport a la jornada. Els de banca, assegurances -on han parat quasi totes les n-

UNA PREPARACIÓ CARREGADA

LA PREPARACIÓ

La preparació de la jornada d'atur del dia 12 ensenya moltes coses i està carregada de lliçons que valdrà molt la pena de retenir. Primer, la lliçó de la unitat. L'acord entre les cinc centrals sindicals (UGT, CC OO, USO, CNT, SOC) és una conquesta de la classe obrera i obre camins de cara al futur: cal treballar, per dalt i per baix, a favor de la unitat sindical, que respon a la voluntat unitària del poble, en general, i de la classe obrera, en particular. El comunicat conjunt de les centrals sindicals ha estat, per tant, un dels elements més mobilitzadors de cara al dia 12.

Una altra lliçó: les converses amb els empresaris, que s'han produït a molts de rams i zones, especialment en el Baix Llobregat, i que comporta progressos polítics qualitatius. És cert que no sempre l'empresariat s'ha mostrat digne dels esforços que aquestes converses comportaven. Però tals negociacions seran la base d'una nova ofensiva per aïllar el bunter, i per obligar els empresaris a discutir amb una classe obrera forta i responsable.

Una lliçó de signe distint: quan la lluita, la repressió s'enforteix a la vegada més, hem de denunciar les accions dels nostres companys de la mostra de la incapacitat del govern per fer front als problemes i per convèncer el poble dels seus propòsits falsos reformistes. Junt a les detencions conegudes, n'hi ha altres: caldrà fer balanç de tots els represaliats, fet d'haver donat suport a la convocatòria pacífica del dia 12. I en el cas de repressions, no podem oblidar la pressió sobre els mitjans d'informació inadmisible en una societat democràtica. Que el governador hagi de convocar directors de diaris per tal d'informar que la premsa es converteixi en una da oberta de signe popular, és humil per a tot, i especialment per als que han demostrat una professionalitat de dubte a l'hora d'informar el poble dels fets que en configuren el immediat.

El segrestament del setmanari AR per pel fet d'haver dedicat tant espai a la convocatòria del 12, és un exemple de la política cultural del reformisme.

EL MÍTING DEL BAIX LLOBREGAT

dia 12

sanitat, ensenyament, química, tèxtil, fustes, alimentació, tèxtil, fusos. Al port de Barcelona, els estibadors, els treballadors de les duanes i les empreses consignatàries van organitzar una vaga sense precedents, amb la participació de 7.300 treballadors. La meitat dels taxistes van iniciar una jornada de treball unes hores més

ha hagut, entre les quals volem destacar la del nostre company Pere Pérez Muñoz, dirigent obrer acomiadat de MACOSA, del Poble Nou. Es parla de setanta-sis detinguts a tot Catalunya i, pel cap baix, quatre-cents a l'Estat espanyol. Un rècord de la "democràcia".

Al carrer, les accions i les manifestacions es van succeir durant tot el dia a diferents punts de Catalunya. A Barcelona, Girona, Lleida, Reus, Manresa, Blanes, l'Hospitalet, Rubí, Terrassa, etc.,

ser dissoltes per la policia.

Per comarques, el Baix Llobregat ha demostrat una altra vegada els bons resultats del seu vell treball unitari. Tarragona, a nivell "provincial", amb un grau de participació del 37 per cent de la població assalariada, ha esdevingut la gran sorpresa. La llista de comarques i localitats que han respost a la crida seria llarguíssima, principalment a la zona industrial del voltant de Barcelona, la conca minera del Llobregat, Girona, Reus, Tortosa, Lleida, etc. Pobles sencers han

VITA HISTÒRICA

de costum, i així se sumaren a

de la jornada es deu a molts factors. Un de molt important és la crida a la preparació a parades, assemblees de discussió, d'explicació de decisió, que ha suposat un nivell superior d'incorporació a les accions. Les votacions, moltes vegades sel·lectives, que es feien a les empreses, han donat el caràcter massiu de la vaga. L'actitud, tothora pacífica, dels treballadors, a les fàbriques, als carrers i als barris, ha contribuït al fet que el sector de comerciants, mestresses, etc., veiessin amb simpatia la vaga i, d'una manera o altra, hi participessin, i que, d'altra banda, ho aconseguís amb la violència que una vegada es ha emprat la policia contra els treballadors i els vaguistes, amb les despeses nombroses i arbitràries que hi

a moltes de les poblacions on hi va haver vaga, cap al tard els treballadors confluïren devers el centre de la ciutat, on la força pública, sense excepcions, els va dissoldre amb càrregues i pallisses, especialment a Girona on, al capdavant de les forces repressives, hi havia el Governador Civil, Armando Murga. A Barcelona cal destacar també l'intent de concentració i manifestació davant de Sindicats dels treballadors de la construcció, a les dotze del migdia, com també la manifestació de dones de la Trinitat, que van

quedat paralyzats i han donat així la mida de la resposta popular -no solament obrera- a la convocatòria.

En les xifres donades no s'hi compten els milers d'estudiants que, a totes les poblacions, han prestat suport de forma activa a la vaga, amb assemblees, amb la seva presència al carrer, a les manifestacions. Comptabilitzats, sumarien més de 150.000 persones a les mobilitzacions del dia 12 a Catalunya.

(Passa a la pàg. següent)

AIXI QUALIFIQUEN LA VAGA ELS DIRIGENTS DE LA C.O.S.

"L'ACCIÓ MÉS IMPORTANT DES DE LA GUERRA CIVIL"

"L'acció més important des de la Guerra Civil". Així qualificaren la jornada del dia 12 els dirigents de la COS en una roda de premsa celebrada a Madrid divendres al vespre en la qual representants de CCOO, USO i UGT presentaren un document dirigit als treballadors i a l'opinió pública.

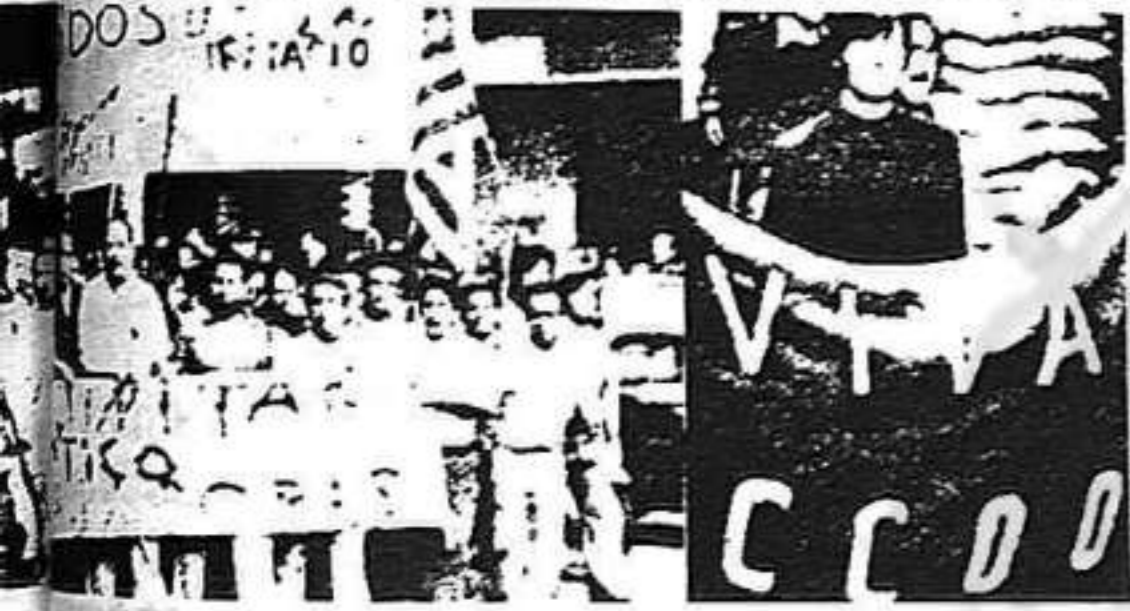
"Les organitzacions sindicals de la COS -diuen a l'escrit- creiem que totes les forces socials i polítiques, Govern inclòs, han de treure les conclusions adequades d'aquesta presència unitària i conscient dels treballadors aquest 12 de Novembre; ja que encara que aquesta jornada hagi estat molt important, les nostres reivindicacions continuen presents i no detindrem la nostra pressió fins que les conquerim".

El document reafirma el que ja deia la crida de la COS: "Nosaltres volem trobar una solució positiva a la crisi, aquesta solució exigeix el reconeixement de les llibertats democràtiques, l'amnistia total i laboral i un Govern d'ampli consens democràtic. En aquestes condicions seria possible d'elaborar un programa econòmic contra la inflació i l'atur, reactivació de la producció amb la participació dels sectors essencials, respectant les necessitats immediates dels treballadors; la capacitat adquisitiva dels salaris, una assegurança de desenfneament completa i pensions suficients, garantia de lloc de treball, mesures enèrgiques contra l'evasió de capitals, el frau fiscal i tota mena d'especulació".

El document insisteix després en la importància de la jornada com a demostració d'unitat, així com el seu caràcter pacífic, i convida els treballadors a tornar a la feina com s'havia acordat i a redoblar els seus esforços per tal d'aconseguir: augment de 6.000 pessetes lineals; lloc de treball i assegurança de desenfneament per a tothom, amnistia laboral i desaparició de la CNS i llibertat sindical.

De la seva banda, dos membres del Secretariat de la Confederació Sindical de la CONC, Josep Lluís López Bulla i Josep Maria Rodríguez Rovira, varen assenyalar, en el curs d'una roda de premsa convocada dissabte, que la classe obrera ha assumit un paper protagonista en la lluita per la conquesta de les llibertats, la qual cosa redundarà en un enfortiment de les organitzacions polítiques i sindicals de la classe treballadora i del pes d'aquesta en la lluita per la conquesta de les llibertats. Això es reflectirà en les discussions i negociacions als organismes unitaris de l'oposició; ací, a Catalunya, a l'Assemblea i al Consell; i igualment a les altres nacionalitats i a l'organisme unitari a nivell de l'Estat. D'altra banda, la jornada de divendres és un toc d'atenció a aquelles forces polítiques democràtiques que presten atenció als cants de sirena del reformisme governamental.

Pel que fa al futur sindical, López Bulla i Rodríguez Rovira assenyalaron que ha estat una passa important en la unitat d'acció, que desitjarien que es configurés en un inici d'unitat sindical orgànica a Catalunya, que anés solidificant l'acció obrera de baix a dalt, a partir dels centres de treball fins a les direccions sindicals.

LLIÇONS

Es, una vegada més, a la comarca del Baix Llobregat, on el moviment obrer ha estat capaç de programar l'atur general amb formes de convocatòria massives: la celebració d'un míting, tres dies abans del 12, amb l'assistència de cinc mil persones, va ser exemplar. Tot i que el procés de negociació resultà difícil, la força i la serenitat demostrada pels nostres companys aconseguí fer unànime acord de participar en les accions de lluita, mitjançant una explicació pública i massiva de les raons del poble, del moment polític que viu el nostre país i dels problemes específics de cada ram.

INSISTIR EN LA PROPAGANDA

Mai no insistirem prou en l'eficàcia de la propaganda, camp en el qual no haurem de fer marxa enrera: tant les pintades com els rètols, fulls clandestins i pasquins són encara, mentre no hi hagi llibertats, una forma d'arribar on pot arribar no arriba la nostra veu. El fet que els barris com Sants hagin aparegut plens de propaganda del PSUC, cridant a la vaga del 12, amb la indicació que es tracta d'un atur de 24 hores, constitueix un element important, una tasca, a més, de clarificació, que saludem des de "Treball".

LA JORNADA DEL DIA 12

UNA FITA HISTÒRICA

(Ve de la pàgina anterior)

L'actitud de la patronal i del govern ha estat d'impotència. Una part important de la patronal ha entès, d'altra banda, que els temps han canviat i que la classe obrera d'avui reclama, amb les armes que li són pròpies -la vaga-, les llibertats polítiques i sindicals. El govern s'ha vist impotent per enfrontar-se amb la vaga, i només ha tornat a defensar allò de "la calle es mía". Però sap que el dia 12 és un pas important en el procés de la ruptura i que la classe obrera no esperarà passivament l'arribada de la democràcia. Caldrà ara que les forces democràtiques sapiguem capitalitzar aquest cop de puny que la classe obrera ha donat al reformisme de Suárez i forcem, en millors condicions, la negociació per al canvi polític.

La vaga del dia 12 marca també una fita en el procés de construcció del Sindicat de Comissions Obreres. L'extensió de la lluita a moltes empreses, rams i localitats és un element decisiu per incorporar milers i milers de nous militants, de nous dirigents obrers, a la Confederació Sindical de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya. L'afiliació ha sortit enfortida d'aquesta lluita, que ha representat un pas endavant en la presa de consciència de tots aquests homes i dones.

Paral·lelament, s'haurà de polir i de consolidar el camí unitari, que amb tant d'èxit s'ha assajat en aquesta vaga, amb totes les forces sindicals de Catalunya.

No es tracta de crear simplement la unitat per dalt, sinó d'impulsar, a través de la unitat d'acció, tota una nova perspectiva de treball sindical unitari en el qual participin les cinc centrals, CCOO, USO, CNT, SOC i UGT. La jornada del dia 12 pot aclarir molts dubtes sobre la importància de la unitat de la classe obrera en la defensa dels seus drets. El camí no és fàcil, però el resultat s'ho val.

Una jornada, encara que sigui tan reeixida com la del 12, no és més que un pas en la lluita per la llibertat. No defensem les postures dels qui haguessin volgut una vaga indefinida perquè creiem en les accions majoritàries i no en les avantguardistes, però sabem que el dia 12 no és encara l'últim esglaó. N'han de venir d'altres si volem guanyar la democràcia, que és el nostre camí cap al socialisme.

Els comunistes catalans hem prestat suport a aquesta vaga amb tots els efectius de les nostres organitzacions, i no som aliens a l'èxit assolit. Junt amb altres organitzacions polítiques, amb les centrals sindicals i sobretot amb els milions de treballadors que hi han participat, hem convertit el 12 de novembre en la jornada més important, en la història del moviment obrer, de totes les realitzades, potser àdhuc abans del franquisme.

ANTONI FERRER

El Consell de Forces Polítiques de Catalunya ha demanat el projecte reformista del Govern en un manifest aprovat a la seva darrera reunió.

El text íntegre de la declaració del Consell és el següent:

"El país travessa avui la més gran crisi econòmica dels darrers 15 anys, i el govern, que és incapaç de resoldre-la, no és tampoc capaç d'assenyalar un camí clar cap a la democràcia, entre altres coses, perquè ha nascut d'institucions antidemocràtiques. I així augmenta avui en tots els terrenys la inquietud i la confusió.

Un pacte entre un govern no elegit i unes institucions que són l'últim reducte dels partidaris del continuisme franquista no pot oferir cap garantia que seran restablertes les llibertats sense les quals és impossible la democràcia.

Davant aquesta situació, el Consell de Forces Polítiques de Catalunya rebutja el projecte de reforma del govern Suárez i es referma totalment en els seus principis fundacionals. Perquè el poble pugui construir lliurement les seves estructures estatals i elegir democràticament els seus governants, única garantia de pau i de progrés econòmic i social, ha d'ésser:

-Proclamada una amnistia total per a tots els delictes de motivacions

DECLARACIÓ DEL CONSELL

"NO" al reformisme

polítiques i sindicals.

-Garantit el lliure funcionament de tots els partits polítics sense cap mena d'exclusió.

-Reconeguda la voluntat general dels catalans, defensada avui pel Consell, l'Assemblea de Catalunya i altres forces polítiques i socials, i expressada a través de la Generalitat de Catalunya amb el funcionament

dels principis i institucions que la configuren en l'Estatut d'Autonomia del 1932.

Aquests punts són necessaris per a procedir a qualsevol consulta popu-

lar autènticament democràtica, i el Consell els exigeix amb la màxima energia.

El govern que aspiri a presidir unes eleccions democràtiques ha de ser representatiu dels diversos sectors d'opinió i ha de donar garantia de les seves intencions democràtiques. Aquest govern ha de tenir un caràcter provisional i durarà fins després de les eleccions, les quals elegiran unes Corts que tindran caràcter constituent.

El Consell vol manifestar que, a més dels requisits polítics generals, perquè unes eleccions siguin democràtiques han d'ésser precedides de les següents mesures:

-Llibertats públiques d'associació, reunió, manifestació, etcètera.

-Dissolució del Movimiento Nacional i del seu aparell organitzatiu, i neutralitat absoluta dels governadors civils durant el procés electoral.

-Anul·lació total del decret llei antiterrorisme i supressió de les jurisdiccions especials.

-Accés amb igualtat de condicions als mitjans de comunicació estatals: ràdio, televisió.

-Sistema electoral proporcional sobre la base de grans circumscripcions "provincials" i "regionals".

-Taules electorals democràtiques amb interventors representatius de les diverses llistes de partici-

pants en les eleccions.

Amb esperit constructiu i unitari, el Consell de Forces Polítiques de Catalunya es proposa d'entrar en relació amb totes les instàncies unitàries per tal de contribuir a coordinar els esforços de l'oposició democràtica a nivell d'Estat i fer possible el trencament pacífic que reinstauri la democràcia.

El Consell crida tots els catalans a unir-se per defensar aquests objectius, que són els que ens han de dur a la victòria de Catalunya i de la democràcia. VISCA CATALUNYA".

M. Angels Muñoz, acusada pel seu marit d'adulteri, s'ha negat a lliurar la seva filla tal com li exigia el jutge, sostenint que l'home que fou el seu marit les ha deixat abandonades, tant la filla com ella, durant anys.

Prop de cinc-centes dones es van manifestar, el matí del dia 12, davant del Palau de Justícia, en solidaritat amb l'acusada i contra les lleis que discriminen la dona, en particular contra la pena d'adulteri. No a la pena per adulteri, No som propietat dels marits, Fora les lleis que discriminen la dona eren algunes de les pancartes. Algunes manifestants duien rètols dient: "Jo també sóc adúltera". Potser havien recordat que quan Hitler ocupà Dinamarca i obligà els jueus a exhibir l'estrella de David, tots els danesos, amb el rei al capdavant, van sortir al carrer amb estrelles de David al pit, que era com dir: "Jo també sóc jueu".

'JO TAMBÉ SÓC ADÚLTERA'

SENSE LLIBERTAT, AMNISTIA I ESTATUT D'AUTONOMIA

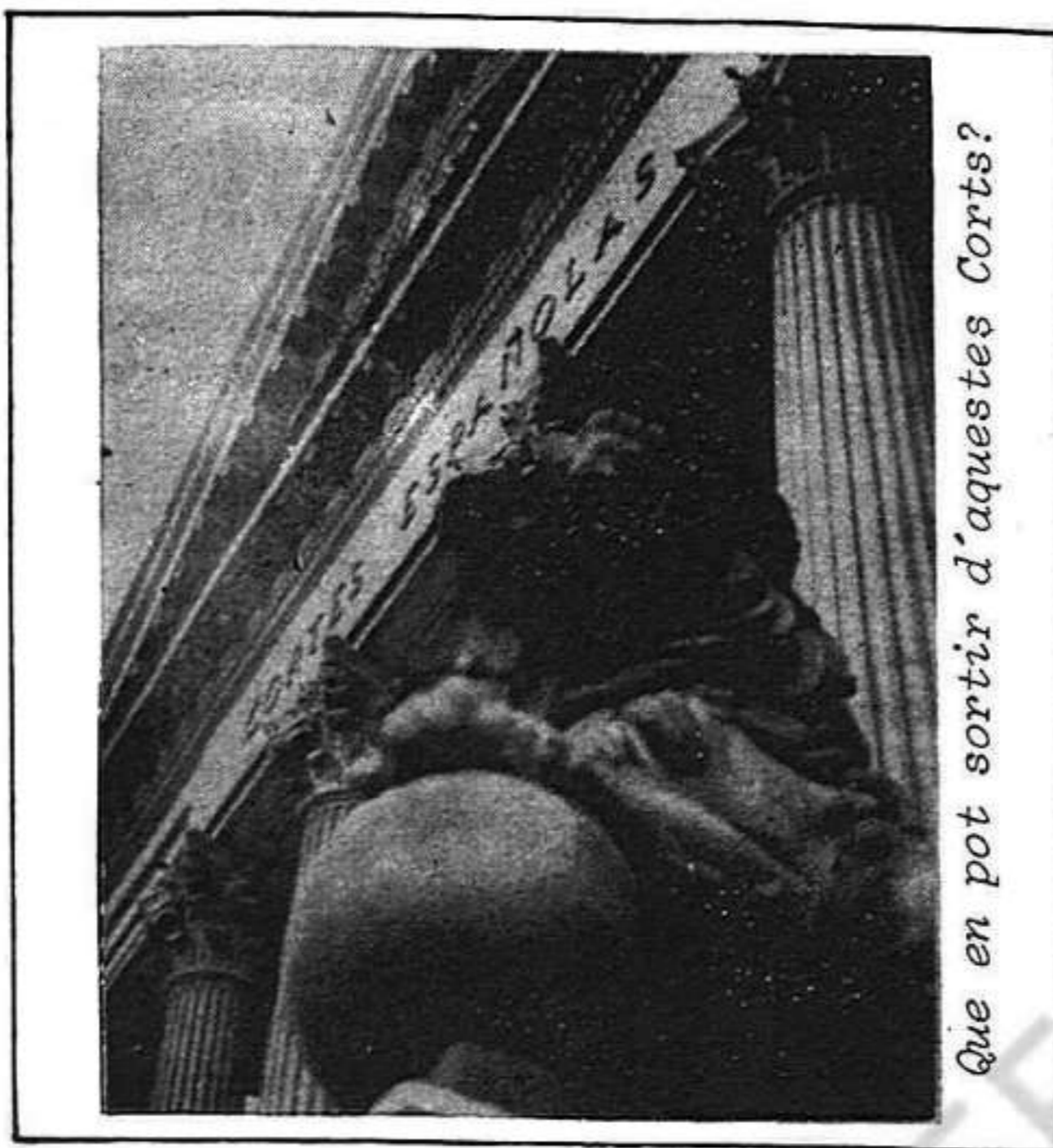
UN REFERÈNDUM FRANQUISTA

La premsa ha informat que el govern prepara el referèndum per al 19 de desembre. També ha dit que ja està preparada la campanya de propaganda del "sí" a l'estil, ja clàssic, de totes les consultes franquistes. Si, com és previsible, el projecte de reforma política és aprovat, encara que sigui amb modificacions, a Las Cortes, el govern pretén legitimar la reforma fent-la ratificar pel poble i obtenir així un pretès consens popular que li permeti de consolidar el seu projecte de barrar el pas a la democràcia real imposant l'engany de les llibertats retallades. Un cop "plebiscitada" la reforma, serien convocades formalment les eleccions que legitimarien definitivament la monarquia autoritària.

Els plans del govern són contestats pels sectors "ultres", que temen perdre els privilegis aconseguits al llarg d'aquests 40 anys. El míting celebrat a Madrid per Girón, Blas Piñar i Fernández de la Mora -on Tarancón i el rei foren insultats sense cap intervenció governativa- i, sobretot, l'anomenada "marxa sobre Madrid" preparada per al dia 20, responen a la voluntat dels grups ultradretans de mantenir el país com a botí de guerra. Fraga i els homes d'Alianza Popular, mentrestant, negocien amb el govern l'aprovació del projecte reformista a canvi de retallar-ne els elements que podrien semblar més "progressius".

Una part de l'oposició, per altra banda, se sent "xuclada" per les pressions reformistes i es disposa, de fet, a negociar les eleccions. La seva actitud, justificada en nom del realisme polític, parteix de la consideració que el triomf del projecte governamental és inevitable i que, per tant, cal treure'n tots els avantatges possibles. El senyor Anton Canyelles, dirigent d'Unió Democràtica de Catalunya, té la virtut de la claredat quan diu (Correo Catalán, 10-XI-76): *Nosaltres creiem que es pot negociar sobre la base del projecte reformista (...). Volem centrar-nos en el text governamental per raons d'operativitat política*. Negociar la reforma, heus ací el propòsit expressat pel senyor Canyelles, propòsit que explica, per altra banda, el vot d'UDC contra el manifest "rupturista" del Consell que publiquem en aquest número de Treball.

Pactant amb els sectors continuistes i tractant de dividir l'oposició, el govern espera treure endavant el seu projecte. Però el govern sap, a més, que cal vèncer la resistència d'importants grups de l'oposició democràtica a acceptar la via del reformisme pel fet que els comunistes restem marginats de la legalitat. I és per això que, sense deixar de reprimir-nos, comença a jugar la carta de la tolerància discriminada. Aquest és el sentit de la circular de la Direcció General de Seguretat als governadors civils ordenant la desarticulació del PTE i d'altres partits d'esquerra. En col·locar en el PCE, i en el PSUC a Catalunya, el límit de la tolerància governamental, el reformisme

Que en pot sortir d'aquestes Cortes?

tracta també de "xuclar" els comunistes, portant-nos al terreny del referèndum i les eleccions, i crear les condicions perquè tothom jugui el joc de la reforma. "Si ho fan els comunistes, quines raons hi hauria perquè no ho facin les altres forces democràtiques?". No han faltat insinuacions en aquest sentit i no solament del govern. El senyor García López, per exemple, ha pretès de justificar la pròpia actitud col·laboracionista en la pretesa acceptació de la reforma per part dels comunistes, que, "ja se sap, són extraordinàriament realistes".

Efectivament, els comunistes som realistes. I és per això que no acceptem el projecte reformista com a via per accedir a la democràcia. Perquè som realistes diem que la democràcia exigeix la ruptura i ens felicitem que la Plata forma d'Organismes Unitaris i el Consell comparteixin el nostre realisme rupturista. I quan rebutgem la reforma ho fem per raons de realisme polític: el punt d'arribada del reformisme és exactament el seu punt de partida, és a dir, les institucions franquistes.

I és per això que, prenent o reforçant les iniciatives polítiques que tenen deixin a desbloquejar la situació i a crear les condicions per a pactar la democràcia, i empenyent i donant suport a la lluita de les masses, diem clarament no a un referèndum i ens oposem a unes eleccions sense llibertats que no poden enganyar ningú que no estigui disposat a trobar-se atrapat en l'establishment neodictatorial.

El referèndum és un mètode de consulta que permet la falsificació de la voluntat popular. Optar pel sí o el no significa, en la pràctica, fer una opció entre el continuisme franquista i la "constitució atorgada" que imposi una monarquia autoritària, el bicameralisme, la desigualtat en la representació dels ciutadans i altres limitacions a les llibertats polítiques. Podem acceptar les forces d'oposició una consulta que exclou l'opció de la democràcia?

L'únic referèndum acceptable seria aquell que, un cop garantides les llibertats polítiques i la igualtat d'oportunitats dels partits i organitzacions sindicals, preguntés al poble si està

o no d'acord amb la convocatòria d'eleccions a Corts Constituents. Un referèndum sense llibertats seria un referèndum franquista. I les eleccions posteriors un insult a la voluntat del poble.

En un número anterior de Treball deiem que no ens fan por les eleccions Ben al contrari, les eleccions són un objectiu principal de la nostra política. Però no volem acceptar eleccions falsejades sinó eleccions lliures, prèvia la consecució de l'amnistia i les llibertats polítiques i nacionals, convocades i controlades per un govern provisional d'ampli consens a nivell d'Estat i amb governs provisionals a Catalunya, Euskadi i Galícia. Eleccions per a elegir unes Corts Constituents i no per a constituir unes Corts domesticades.

I portarem a les masses, que tan extraordinàriament han expressat el dia 12 el seu rebuig al continuisme, la batalla per unes eleccions plenament lliures, és a dir, amb llibertat, amnistia i Estatut d'Autonomia. Perquè sense llibertat, amnistia i estatut d'autonomia qualsevol consulta electoral serà una consulta franquista i no volem donar suport al neofranquisme sinó conquerir la democràcia sense exclusions.

Joan Busquet

COORDINACIÓN DEMOCRÁTICA: NO VOTAR!

Coordinación Democrática va decidir abans d'ahir d'oposar-se al referèndum. El comunicat de CD diu així:

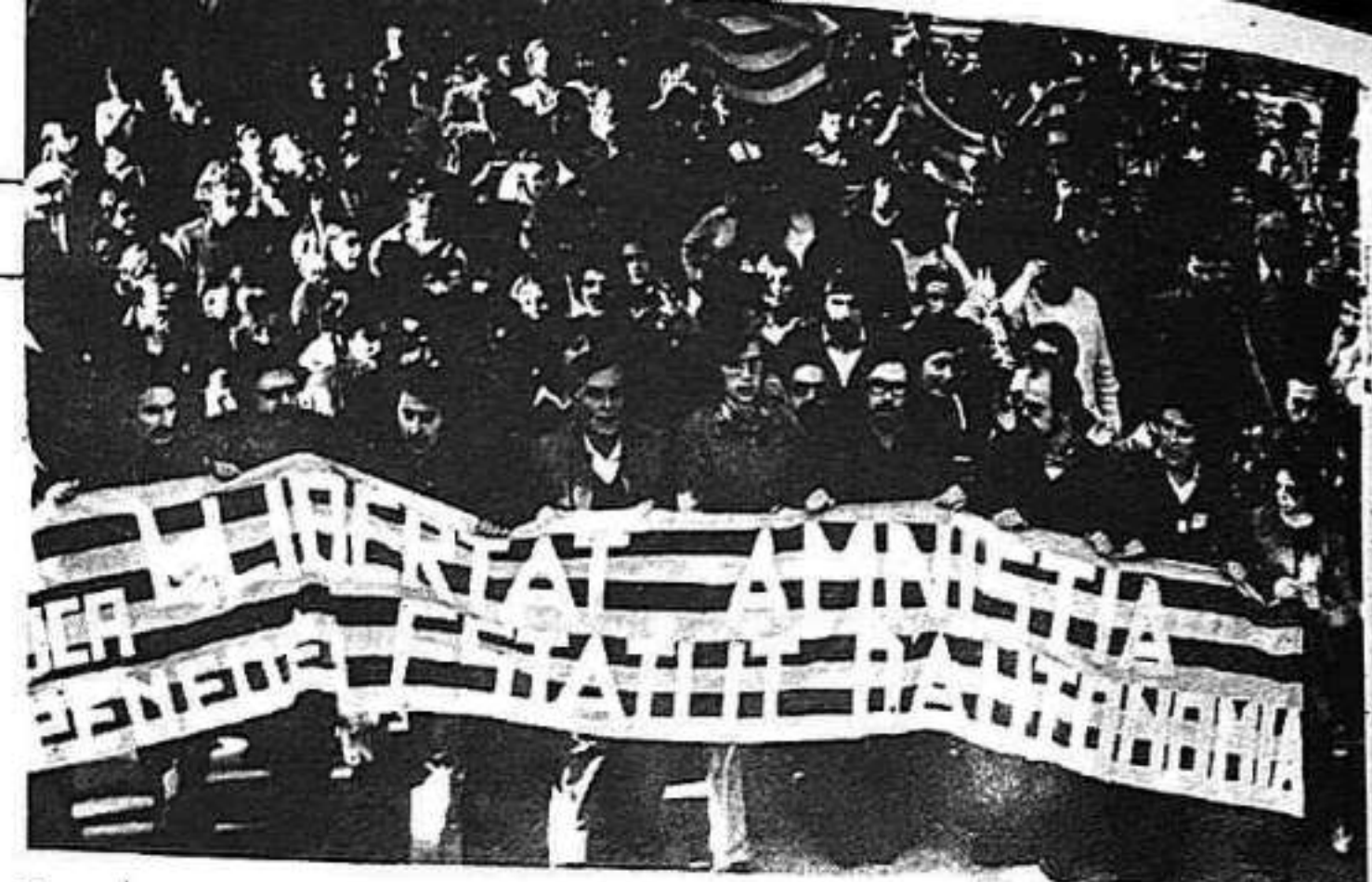
"La Comissió Executiva de Coordinación Democrática ha examinat la situació política i, especialment, la pròxima convocatòria d'un referèndum. Prescindint del contingut de la consulta que hom pretén de sotmetre al país, Coordinación Democrática de clara:

"Primer.- El govern pren la decisió de celebrar el referèndum unilateralment, sense haver-lo negociat amb l'oposició democràtica, rebutjant les reiterades propostes de negociació que per tots els sectors de l'oposició se li han ofert.

"Segon.- Fins ara no es donen les condicions normals exigibles en qual sevol país democràtic per a la vàlida i credibilitat d'una consulta popular. Coordinación Democrática denuncia davant de l'opinió pública la gravetat i la responsabilitat històrica que recauen sobre els poders públics en fer un referèndum en aquestes condicions i, per tant, mentre que es mantingui aquesta situació de manca de garantia i llibertats prèvies al referèndum, Coordinación Democrática planteja la necessitat de promoure, per tots els mitjans al seu abast, l'abstenció de tots els ciutadans a aital convocatòria."

LES DIADES DE L'ANIVERSARI DE L'ASSEMBLEA

CONQUERIR NOVES FITES

Cal fer una valoració seriosa dels resultats de les diades commemoratives del cinquè aniversari. Cal fer-ho perquè el seu parçial resultat ja està donant lloc a interpretacions superficials, que podrien fer caure la imprescindible reflexió política en un "mea culpa" col·lectiu. L'avantguardisme que vam combatre en la concepció política d'aquestes diades, ens pot tornar a sortir en la seva valoració. I això és molt perillós perquè el verbalisme autocrític d'alguns, no es tradueix en voluntat rectificadora. És urgent, doncs, iniciar una discussió col·lectiva sobre els resultats del 5è Aniversari.

Volem ressaltar que les forces d'oposició i especialment el nostre Partit ha desenvolupat una tasca mobilitzadora real que s'ha reflectit en una gran quantitat d'actes descentralitzats. La prohibició governativa, no ens pot amagar que arreu de Catalunya la crida de l'Assemblea de Catalunya ha tingut gran ressonància. Són desenes les conferències i mítings convocats per les Assamblees locals, suspesos per l'arbitrarietat reformista. També la preparació de l'acte central a Vilanova, malgrat la desconvo-catòria objectiva que representa la prohibició, va ser real. Si aquest no va reeixir va ser degut a raons més profundes que no pas a una apatia en la convocatòria. No és doncs que l'esforç per

les diades fós limitat -tampoc volem dir que va ser extraordinari- sinó que en la resultant d'aquest treball hi participaren, a més del voluntarisme militant, raons polítiques de fons que són les que ens cal esbrinar.

Dèiem en el nº 453 de "Trebball" que la convocatòria de l'Assemblea tenia extraordinària importància perquè situava al centre de la problemàtica política actual l'element desllorigador: la lluita de masses. Contra la intencionalitat reformista de crear una situació d'expectativa electoralista, l'Assemblea proposava una mobilització a tot Catalunya per les llibertats polítiques i nacionals. Era i és justa la iniciativa de l'organisme unitari català perquè representa la presa de consciència que la pressió reformista, la confusió política i les vacil·lacions de certes "personalitats" poden fer caure a l'oposició democràtica en l'atentisme i marginar el poble en la solució del seu futur. Cal la mobilització unitària per tal de trencar el miratge electoralista, per tal de tornar a situar el combat polític en el seu just terreny: reformisme franquista o ruptura democràtica. Per a nosaltres aquest és un element capital. Aquí és on potser l'Assemblea no va utilitzar tot el seu capital polític rup-

turista. No n'hi ha prou amb el voluntarisme de l'avantguarda. El binomi explicació política mobilització popular, s'ha demostrat en aquest cas implacable. És que el projecte reformista, en tota la seva confusió, ha estat degudament contestat per tota l'oposició democràtica? Insistim-hi de nou: explicació política a fons i mobilització popular, dues tasques indefugibles de l'Assemblea.

La pròpia preparació de les diades reflecteix, en part, aquesta problemàtica. És just que l'Assemblea jugui en el terreny de la tolerància que el règim es veu obligat a concedir-li, però seria nefast que limités la seva activitat política al marc arbitrari de la tolerància. Cal tenir-ho molt clar, perquè la negociació amb el govern pot portar l'Assemblea a moure's en el relliscós terreny de la tolerància reformista. És clar que cal negociar la legalització dels nostres actes, però des del caràcter irrenunciable de les nostres convocatòries. Involuntàriament per la nostra part, el regateig governatiu pot traduir-se en desmobilització. Aquest perill cal afrontar-lo com un element nou del combat polític tant des dels organismes centrals de l'Assemblea com dels locals i comarcals. Ni una ombra de crítica als qui han portat impecablement la negociació en nom de l'Assemblea. Sí però, una autocrítica perquè la dinàmica de treball d'aquestes diades ens ha portat objectivament a supeditar la seva realització de masses a la permissibilitat. L'Assemblea mobilitza el poble de mil maneres i benvinguda si hi és la tolerància. Però el reformisme no es pot convertir en frontissa de les nostres convocatòries. El punt de sosteniment és l'explicació política, la trajectòria rupturista de l'Assemblea, el seu arrelament en el poble de Catalunya. Que el record inesborrable de Sant Boi no ens mediatitzi sinó que ens estímul a conquerir noves fites.

Aquestes ràpides reflexions ens han de portar a situar el treball de l'Assemblea, arreu de Catalunya, dins d'aquesta òptica nova que ens permet d'utilitzar la permissibilitat per ampliar -mai per limitar- el nostre camp d'acció. I més ara que la dinàmica política ens portarà a plantejar un combat decisiu contra el reformisme del qual l'Assemblea ha de ser capdavantera. Sens dubte la lluita contra el referèndum reformista-franquista, per les llibertats democràtiques, serà la pedra angular de l'activitat unitària de les properes setmanes. Aquesta serà l'ocasió d'una gran explicació política de grans mobilitzacions de masses que aprofitaran fins a l'última escletxa la tolerància, per combatre la reforma i conquerir la ruptura. La lluita per la democràcia contra el referèndum, serà definitiva del camp democràtic. L'Assemblea -n'estem segurs- recollirà les experiències passades i se situarà en el primer lloc la mobilització unitària del nostre poble. Aquest és l'objectiu d'aquestes ratlles, aquesta és la voluntat del nostre Partit.

Carles Causa i Mitjà

EL PROXIM DIUMENGE, A LES 8, A L'ESTACIÓ DE SANTS

ARRIBA VIDIELLA

El proper diumenge 21 de novembre, com ja havíem anunciat, arriba a Barcelona el company Rafael Vidiella després de 37 anys d'exili. Convidem tots els militants i amics del PSUC, tots els simpatitzants i admiradors del veterà lluitador, a rebre'l a la seva arribada. Procedent de l'aeroport, arribarà a les 8 del vespre a l'estació de ferrocarril de Sants. Que la seva acollida sigui un digne homenatge a Rafael Vidiella i una expressió a favor de l'amnistia total.

(peu de plànol:)

Localització de l'estació de Sants. Estació de metro més propera: Roma.

